

בודי-ג'ים וגברת סמור

"ככה זה" אמר בוב הגנן הזקן כשעבר ליד בודי-ג'ים המעשב את הגינה "הייתי רוצה שיהיה לי זמן לאסוף קצת תותי-בר."
"אבל למה. בוב" קרא בודי-ג'ים "תותי-בר טובים יותר מאלה שגדלים בגינה?"
"טובים יותר" קרא בוב הגנן הזקן "בוודאי טובים יותר. תותי-בר הם המתוקים ביותר מכל הצמחים. הייתי רוצה לאכול קצת מהם לארוחת הבוקר מחר."
"אם תוכל רק לומר לי איפה הם גדלים, אלך ואסוף מספיק לשנינו, ונוכל לאכול ארוחת הבוקר כאן על המרפסת" אמר בודי-ג'ים.
"אתה רואה את הקטע הגלוי, שם מעבר לשדה?" שאל בוב הגנן הזקן "שם הם גדלים. אם תראה חומת אבן, תמצא את הטובים ביותר."
"אני אוהב לאסוף גרגירים" אמר בודי-ג'ים "אבקש ממרי שתתן לי דלי בשבילם ואלך מיד לקחת אותם."

"עד שתגיע לשם הטל כבר יתייבש" אמר בוב הגנן הזקן "וזה הזמן לאיסוף. אילו רק יכולתי הייתי בא איתך"
למרי היה דלי מתאים, מבריק מאוד והיא נתנה אותו לבודי-ג'ים. זה רץ קודם לאמא להגיד לה שלום והתחיל ללכת בשדה כשהוא שורק קודם לסנדי, הכלב.
המעבר בשדות היה נעים מאוד. הם לא פגשו איש, מלבד גברת הנחש השחור, שחיפשה אוכל לעצמה ולקטנים שלה. תוך זמן קצר הגיעו למקום בו גדלו התותים, ובודי-ג'ים התחיל לקטוף אותם. הם היה גדולים ורבים כל כך שהדלי התמלא מהר מאוד. הוא כיסה אותם עם עלה גדול, כדי שלא יתייבשו בשמש, שם אותם הצדה ובעצמו התחיל לאסוף עוד ולאכול אותם.
הוא החליט לנוח לפני שיחזור הביתה, שכב בדשא ונרדם. הוא חלם שהוא מפליג בסירה בים ובתולות הים שוחות מסביב לסירתו. אך פתאום העירה אותו נביחתו של סנדי.
"מעניין מה קורה שם" אמר לעצמו, ורץ מהר

לכוון קול הנביחה "זה לא נביחה סתם, זה נביחת עסק!"

הוא ראה את סנדי שמנסה לטפס על עץ גבוה, קרוב לחומת האבן, ונובח בקול רם ביותר. הכלב לא הצליח לעלות על העץ, אבל נביחתו הזהירה את מי שהיה שם, כי עדיף לו להישאר למעלה, כי אחרת עלול לקרות דבר רע.

"מה קרה סנדי?" שאל בודי-ג'ים, אך סנדי היה עסוק מדי כדי לשים לב עליו, וחוץ מזה הוא רצה לטפל בעצמו ביצור החום, הרזה שהסתתר שם בין ענפי העץ. ליצור הזה הגיע ניצור חזק, והוא, סנדי הוא זה שרוצה לנער אותו חזק. לכן הוא לא שם לב על בודי-ג'ים ולא ענה כלל, אבל מהחומה נשמע קול דקיק. "זה היה הסמור שעלה על העץ" אמר הקול "הוא חשב שיתפוס אחד הגוזלים שלי וכמעט שעשה כך לו לא הופיע הכלב שלך, שגירש אותו. מי יודע מה היה קורה אילו הכלב לא בא באותו הרגע."

"את השלו הלבן, נכון?" שאל בודי-ג'ים "למה

את לא עוברת להסתתר עם הגוזלים שלך
במקום כלשהו?"
"הגוזלים שלי עדיין לא יודעים לעוף. הם רק
בני שלושה שבועות, קטנים מאוד. ואשר למר
סמור, הוא כל כך רזה שיכול להגיע בקלות

לכל מקום. אם נברח הוא בוודאי יתפוס
אותנו. אינני יודעת מה לעשות עכשיו. אני לא
יכולה לזוז מכאן עד שהגוזלים לא יתבגרו."
בודי-ג'ים חשב רגע. נראה לו כי מוכרח להיות
משהו שיעזור לאמא-ציפור המודאגת. "אגיד
לך" אמר בסוף "נראה לי שסנדי מתעניין
מאוד במר סמור, וישמח מאוד לבוא הנה כל
יום. אולי אם מר סמור יראה שיש לך ידידים
טובים, יעזוב אותכם בשקט.
"הו, תודה לך" אמרה אמא שלו "זו תהיה

עזרה נהדרת."

באותו רגע נשמעה קריאה מעבר לשדה
"גברת שלו, גברת שלו!" "זה אבא שלו שדואג
לנו. כך זה תמיד כשהוא מוכרח לצאת
מהבית" אמרה אמא הקטנה.
ובאותו הרגע נשמע קול אחר "הו, הו, הו."
בודי-ג'ים צחק "זה בוב הגנן הזקן שקורא לי
לארוחת הצהריים" אמר "שלום גברת שלו."
"אז מצאת קצת תותי-בר" שאל בוב הגנן
הזקן. "המון" ענה בודי-ג'ים "ומחר נביא עוד
כי אלך לשם שוב. סנדי לא יכול היה לחזור
איתי. הוא עסוק שם בשדה."
"במה הוא עסוק?" שאל בוב הגנן הזקן. הוא
תמיד התעניין בכל.
"הוא מגן על גברת שלו והגוזלים שלה בפני
מר סמור" אמר בודי-ג'ים.
"אז יש לו עבודה רבה" אמר בוב הגנן הזקן
"כי מר סמור הוא חכם מאוד ומאוד אוהב
שלו. אבל אם הוא נמצא בסביבה, מוטב
שאשים מלכודת בחצר הלול, רק כדי להזכיר
לו שיתרחק מהתרנגולות שלנו."

בודי-ג'ים והסנאים המעופפים.

בודי-ג'ים התעייף והתחמם כשגמר להרים את המטען האחרון של חציר לעליית המתבן. היה כבר זמן ארוחת הערב, אבל כאן, תחת קורות הגג, היה נעים וקריר והחליט להישאר כאן עוד קצת.

וכפי שאתם כבר יודעים, כשהוא היה עייף הרי שכמעט ונרדם. אך בדיוק בקצה ארץ החלום התעורר. הוא שמע קולות! והיו אלה קולות רציניים ביותר.

"אל תדאגי, אמא" אמר קול דקיק "אינני מאמין שיתווסף עוד חציר השנה. ואפילו אם יתווסף משהו, זה לא יגיע עד לקורה שלנו. אינני חושב שנצטרף לעבור מכאן." "אני לא רוצה להסתכן ולהישאר בקן הזה

"הוא יעז לבוא לכאן?" שאל בודי-ג'ים. "בוודאי" צחק בוב הגנן הזקן. בודי-ג'ים נאנח "למה הוא כל כך אכזר ונבזה, בוב" שאל.

"זה לא בדיוק כך" ענה בוב הגנן הזקן "הוא מוכרח להשיג אוכל למשפחה שלו, וכך הוא גם עושה."

"אבל הוא מבהיל את השלווים, וזה מעשה אכזרי" אמר הילד הקטן שרצה כי כל השכנים הקטנים שלו יחיו באושר.

"אני יודע" אמר בוב הגנן הזקן "אבל נדמה לי שגם החיפושיות והתולעים שתופסת הגברת שלו מרגישים בדיוק כמו שהיא מרגישה כלפי הסמור. ועכשיו אולי תרצה לעזור לי לנטוע כמה צמחים לפני ארוחת ערב?"

"בוודאי" אמר בודי-ג'ים ורץ להביא את תותי-הבר לאמא.

אפילו יום אחד נוסף" ענה קול שני "היום כבר חשבתי שכל הבית שלנו, עם הילדים הקטנים, יכוסה לגמרי בחציר. ולכן אנו חייבים לזוז" המשיך הקול "ונזוז עוד הלילה!" "אם את אומרת, יהיה כך" אמר הקול הראשון "כשאצא לארוחת ערב אחפש כבר מקום חדש."

"כן, תעשה כך" ענה הקול הראשון "אני בינתיים אשכיב את הקטנים, כדי שישנו ולא יהיו מבולבלים כאשר נתחיל לעבור." ואז נשמע משהו דומה, אך לא לגמרי למשק כנפיים ובודי-ג'ים הופתע מאוד כאשר ראה משהו שנראה כמו מטוס קטן עף מעל עליית הגג ויצא דרך החלון הפתוח בשביל סנוניות הסככה.

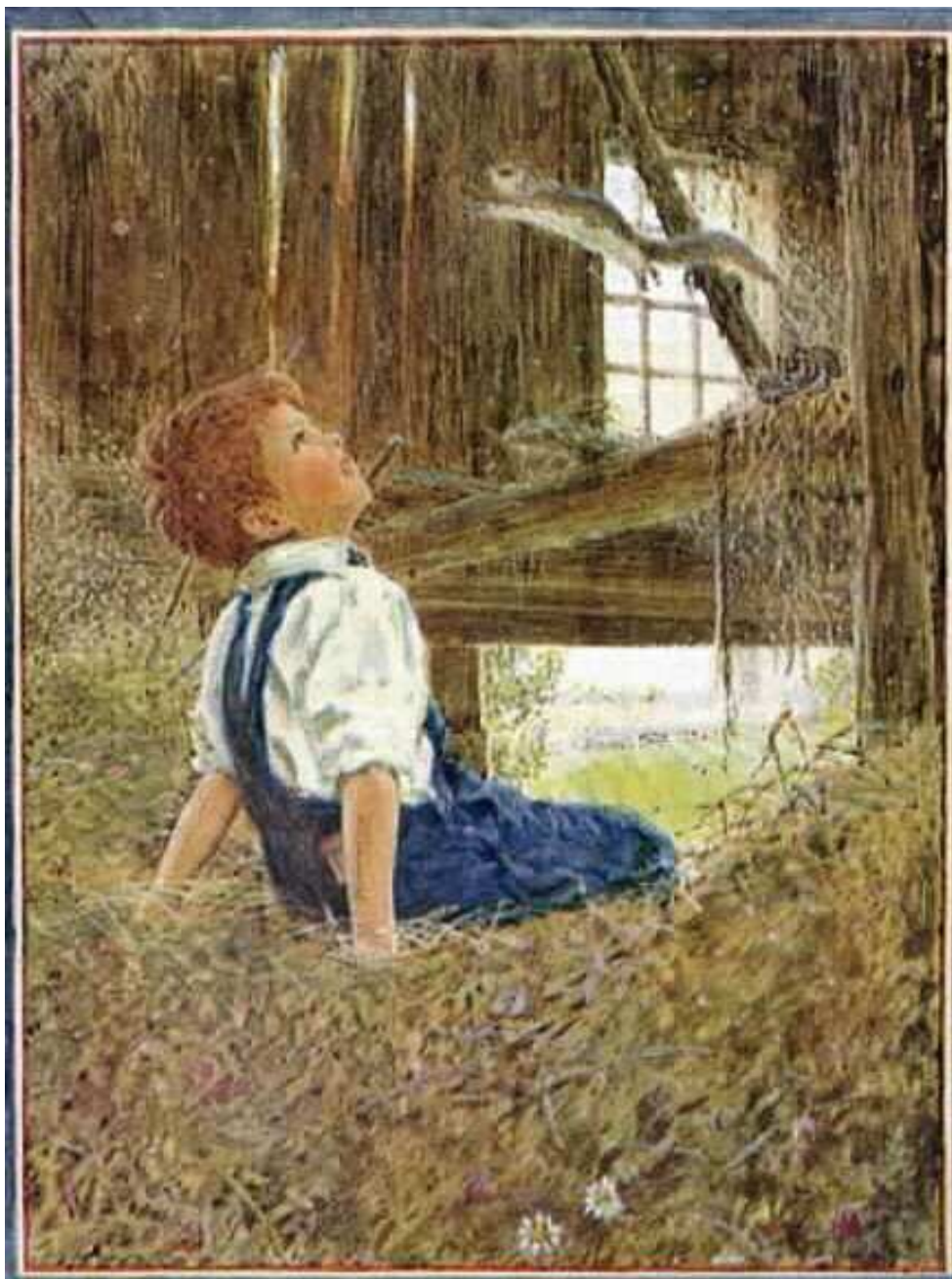
"הייתי רוצה לדעת" חשב בודי-ג'ים "מי הן החיות המוזרות האלה" ואז שמע משהו שנשמע כמו שיר ערש מהקורה העליונה. זה נמשך רק זמן קצר ובודי-ג'ים ידע שהקטנים, יהיו אשר יהיו, נרדמו כבר. "אלך לראות מי זה" אמר בודי-ג'ים ובזהירות

התחיל לזחול למקום שממנו נשמעו הקולות. בדמדומים יכול היה לראות דמות קטנה בפרווה חומה-צהובה היושבת על החציר, ומכרסמת זרעים של נורית, אך יושבת בשקט מוחלט. גם בודי-ג'ים ישב בשקט. הוא ידע שאמא זו ראתה אותו.

אך היא לא ברחה. היא לא יכלה לברוח כי ילדיה ישנו כאן. לכן ישבה בשקט וקיוותה שבודי-ג'ים לא רואה אותה. "אל תפחדי" אמר בודי-ג'ים "אני רק שכן ולא אפגע בך."

"תודה, הרגעת אותי" אמרה הקטנה "הילדים מגרשים אותי בדרך כלל ולוקחים את הקטנים שלי לכלובים. כמה טוב שאינך כזה. הרי באנו הנה, לחווה הזו כי ידענו שאין כאן בנים קטנים."

"אכן, כך היה עד שאבא שלי קנה את החווה" אמר בודי-ג'ים "באנו הנה באביב. אבא רצה שאכיר את כל השכנים הקטנים שלנו. כי אני בן עיר ולא ראיתי יצורים רבים מלבד העטלף האדום. ואני רוצה להכיר את כולם. לא אפגע

בקטנים שלך ובוודאי שלא אקח אותם ממך."
"אני מרגישה כבר טוב יותר" ענתה היא.
"אבל אולי תגידי לי מי את?" אמר בודי-ג'ים.
"בוודאי" אמרה הדמות הקטנה "אנחנו סנאים
מעופפים, כלומר אנחנו לא מתעופפים ממש,
אנו רק יודעים לקפוץ למרחק. כך" והיא קפצה
מסביב עליית הגג ובחזרה, בקפיצה אחת.
"שמעתי שאתם רוצים לעבור מכאן" אמר
בודי-ג'ים "מדוע? זה מקום בטוח בשבילכם
ובשביל המשחקים של הקטנים שלכם."
"זה מה שחשבתי" ענתה אמא סנאי מעופף
"ולכן התיישבנו כאן בקן ישן של סנונית,
במקום לבנות אחד משלנו. היא לא
משתמשת בו השנה, הנה הוא שם על
הקורה. אבל עכשיו, כשאתם ממלאים את
המתבן אני מפחדת שהקטנים יקברו תחת
החציר ולכן שלחתי את אבא סנאי מעופף
לחפש מקום אחר."
"חכי רגע" אמר בודי-ג'ים "אני חושב שאוכל
לעזור לכם" והוא רץ לבית המלאכה הקטן
שאבא סידר לו. שם לקח ארגז עץ ישן שהיה

הוא שם, שוכב על החציר. "ילד!" קרא בבהלה אבא סנאי מעופף "עכשיו אנו מוכרחים לעבור." "אין צורך" אמרה היא "בודי-ג'ים דואג ליצורים קטנים ולא פוגע בהם." כשבודי-ג'ים הגיע לארוחת הערב שאל אותו אבא "איפה היית כל כך הרבה זמן?" "סידרתי בית בשביל הסנאים המעופפים, שם בעליית הגג של המתבן" ענה הילד "אני רוצה לביית אותם. אני רוצה שיתרגלו אלי ויאכלו מהיד עוד לפני הסתיו." "והוא יעשה זאת" אמר בוב הגנן הזקן למרי הטבחית "כל החיות שבסביבה אוהבות אותו. הוא כל כך טוב כלפיהן."

פעם מלא סבון. בפטיש ומסמרים בנה בית קטן, כיסה את רצפתו בשבבים רכים וחזר למתבן. הוא טפס על הקורות וחיזק את הבית גבוה, כל כך גבוה שהחציר לעולם לא היה יכול להגיע לשם. ואז התיישב והביט איך אמא סנאי מעופף מסדרת לה את הבית. היא תחילה יישרה את השבבים, אחר כך לקחה קצת חציר ורפדה את הרצפה גם בו. אזי העבירה את הקטנים שלה, אחד אחרי שני, כשהיא מחזיקה אותם בשיניה, בדיוק כפי שעושה חתול עם הגורים שלו. כשכולם היו כבר בפנים התיישבה וחיכתה שאבא סנאי יחזור. הוא בא וקפץ ישר למקום בו היה הקן שלהם. הוא נבהל נורא כשראה את הקן ריק, אבל אמא הסנאי קראה "עברנו! עברנו!" "יפה, יפה" אמר אבא סנאי "ואיך השגת את הבית? ואיפה הקטנים?" "כולם ישנים בפנים" אמרה אמא סנאי "הבית הזה הוא מתנה מהשכן שלנו בודי-ג'ים. הנה

בודי-ג'ים ומולי זנב הצמר.

בודי-ג'ים רץ מאחורי הבית למרפסת שעליה מרי הטבחית קלפה אפונה לארוחה. "אינני יודעת מה להכין היום כרפרפת. אין יותר פטל, כך אומר בוב ורוברבר נמאס לנו כבר, נכון בודי-ג'ים?" "אני תכננתי דווקא ללכת היום ולאסוף קצת אוכמניות" אמר בודי-ג'ים "ואביא יותר, כדי שתוכלי לעשות עוגת אוכמניות. בסדר, מרי?" "הו, זה יהיה מצוין" ענתה הטבחית "אבל חכה רגע ואכין לך כריך לדרך וגם כלי לפרי." וכך עם כיסים מלאי עוגיות וכריכים (כי לעולם אין לדעת עד כמה רעב יהיה ילד העובד קשה בקטיף הפרי, כך אמרה מרי) יצא בודי-ג'ים לדרך כשהוא קורא קודם לסנדי הכלב. בוב הגנן הזקן היה גאה מאוד בשיחי האוכמניות האלה. הוא מצא אותם לפני שנים, צומחים במרעה פתוח. היו אלה שיחים קטנים ועלובים, אבל הוא טיפל בהם ונתן להם מה שהם אהבו לאכול, וכך נוצר מטע יפה של

שיחי אוכמניות, גדולים ויפים יותר מכל האוכמניות שניתן למצוא במקום אחר. בודי-ג'ים נהנה מאוד בקטיף הגרגירים הגדולים ומילא בהם את הכלי, ועוד לפני שהספיק למלא אותו הוא אכל כל כך הרבה מהם שלא יכול היה לאכול יותר, והפנים שלו נראו כמו פניו של ילד כושי.

אוכמניות מלכלכות מאוד! אבל בודי-ג'ים לא יכול היה לראות את פניו וגם לא היה מתרשם מאוד אילו ראה אותם, כי נהנה כל כך. אך פתאום סנדי הכלב התחיל לנבוח. בודי-ג'ים ידע איזה סימן זה. סנדי הזקן ראה איזשהם שכנים קטנים. לכן הוא התחיל לרוץ מהר. הוא פחד תמיד שסנדי עלול לפגוע ביצור חסר-אונים כלשהו.

הוא מצא את הכלב בסבך שיחים, מרקד סביב גדם של עץ כרות ונובח על הארנבת מולי זנב-הצמר ושני הקטנים שלה, שניסו להסתתר בחור קטן, לרגלי הגדם. מולי זנב-הצמר ניסתה להסתיר את הקטנים בגופה, אך היא לא הייתה גדולה מספיק. "סנדי" קרא בודי-ג'ים הפסק את הנביחות ושכב בשקט. סנדי הלך משם, קצת נעלב ומטופש ומלמל לעצמו משהו. הוא לא יכול היה להבין את בודי-ג'ים. כל פעם שדאג לצוד לו משהו, קיבל נזיפה. זו לא הייתה דרך להתייחס לכלב. בפעם הבאה הוא יישאר בבית. "וי" קראה מולי הארנבת "תודה שסילקת את הכלב. טרם באת חשבתי שהוא יתפוס אותנו. תודה לך, תודה מאוד בשמי ובשם הקטנים שלי. הם רק בני חודש אחד." "אני מצטער שהכלב שלי התנהג בגסות כזו" אמר בודי-ג'ים "לפעמים הוא לא מפסיק לנבוח על יצורים קטנים. זו ההנאה שלו." "הוא אולי נהנה מכך" אמרה מולי "אבל אנחנו

לא. ראה, אנחנו לא יודעים לטפס על עצים כמו חיות אחרות, וגם קשה לנו לשחות במים ואין לנו חורים באדמה, בהם נוכל להסתתר, אלא אם אנחנו פולשים לבתים של מישהו אחר. וגם אז אנחנו מסתכנים, כי גרים שם נחשים. באמת קשה לנו לגדל כך את הקטנים שלנו. אז אתה יכול לראות כמה קשה להיות ארנבת."

"ואתם גרים כאן בסביבה?" שאל בודי-ג'ים. "ביתי הוא כאן, מעבר לפינה, תחת העץ שנפל" אמרה מולי זנב-הצמר "יש לנו בית נחמד, מרופד במעיל האחרון שלי ונוח מאוד. אבל הוצאתי את הקטנים היום החוצה, כי מזג האוויר יפה היום. דווקא נמנמנו קצת כשהכלב הזקן מצא אותנו."

"עדיין מוקדם מאוד" אמר בודי-ג'ים "אז למה אתם ישנים בשעה זו?" "כי אנחנו עובדים בלילות וישנים ביום" ענתה מולי זנב-הצמר. "ולמה זה כך?" שאל בודי-ג'ים "

"כי אנחנו לא אמיצים ביותר, כפי שיכולת לראות" ענתה מולי "ונעים יותר לצאת בלילה,

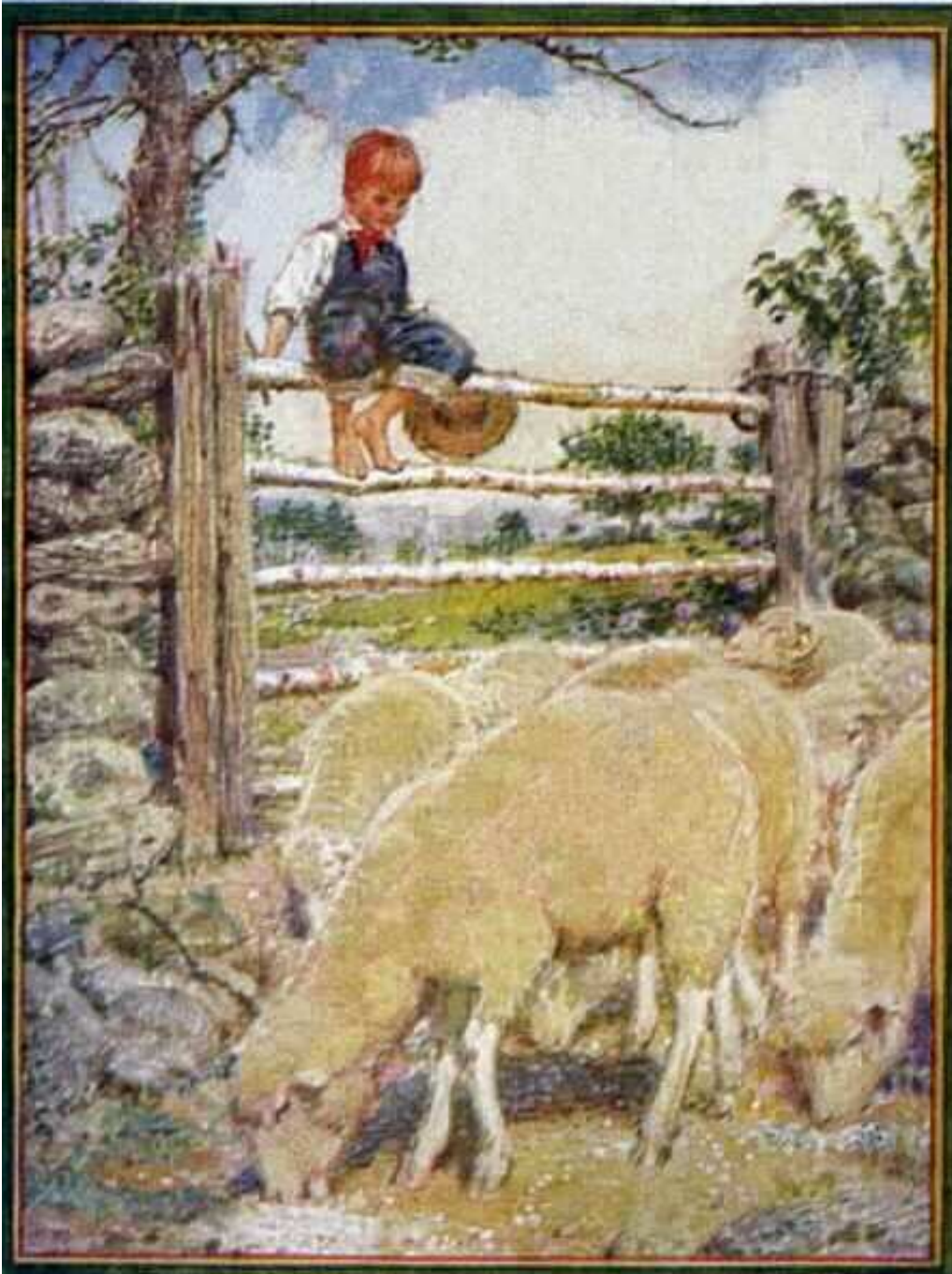
כשקריר, לשחק ולחפש מזון." "זו צורת חיים מוזרה" אמר בודי-ג'ים "לי קשה להסתובב בחוץ בחושך." "כנראה אנחנו עשויים שונה" אמרה מולי זנב-הצמר "וכך אנו יכולים לחיות ביחד בעולם. אם נצא החוצה כולם יחד, יהיה צפוף מאוד בעולם. אבל תסלח לי עכשיו. אני אחזיר את הקטנים ואשכיב אותם שוב לישון. שלום." והיא התחילה ללכת לביתה שתחת העץ הנפול.

"שלום" ענה בודי-ג'ים "שמחתי לפגוש אותך." "אספת הרבה אוכמניות?" שאל בוב הגנן הזקן.

"המון. וסנדי הזקן הפחיד את מולי זנב-הצמר ואת שני הקטנים שלה, שם בקצה החורשה." "כך?" אמר בוב הגנן הזקן "וראית אותם?" "כן, ראיתי. והקטנים הם חמודים כל כך" ענה בודי-ג'ים. "אמור, מדוע אומרים שלארנבות אין שכל?"

"אינני יודע" ענה בוב "תמיד חשבתי שארנבת היא שכן קטן שלנו חכם למדי." "כך גם אני חושב" הוסיף בודי-ג'ים.

בודי-ג'ים ועכבר השדה

בודי-ג'ים ישב על מדרגות המרפסת ולא ידע מה לעשות הלאה! הוא כבר האכיל את ארנבות הבית והתרנגולות, וכולם היו עסוקים! אמרו לו לא ללכת לשדה הקציר כי האנשים שם לא רוצים שילדים קטנים יסתובבו ליד המכונות הגדולות. והוא היה כל כך בודד! ואז הגיע בוב הגנן הזקן בשריקתו העליזה ושאל "הי בודי-ג'ים, מה אתה עושה עכשיו?" "כלום" ענה בודי-ג'ים "מדוע?" "כי חשבתי שאולי ילד בגודל שלך ירצה לצאת במקומי ולהמליח כבשים." "ברצון רב" ענה בודי-ג'ים "אבל בוב, אמור איך ממליחים כבשים?" "זה פשוט מאוד" ענה בוב "אתה לוקח קצת מלח ומפזר על הקרקע. אני שם אותו בדרך כלל שם ליד הסלע הגדול. הכבשים יבואו וימצאו אותו. הם בוודאי יגיעו עוד כשתהיה שם, כי הם יכולים להריח מלח מרחוק." "ולקחת את סנדי הכלב איתי?" שאל

דופק בגדם חזרה, אבל בודי-ג'ים שמע
שאמרה "אנא, מר נקר, אל תעשה רעש כזה.

הקטנים שלי לא יכולים להירדם."
"באתי לקחת את שכר הדירה המגיע לי,
גברת עכברת השדה!"
"אני מצטערת אדון נקר" אמרה העכברה
הקטנה "אבל אין לנו בבית שום דבר שתוכל

בודי-ג'ים.
"מוטב לא" ענה בוב הגנן הזקן "הוא לא יפגע
בהם אבל הם לא יבינו. הם חושבים
שהכלבים הם אויבים שלהם."
כשבודי-ג'ים הגיע למרעה כל הכבשים היו
מפוזרים שם וכרסמו עשב. כשהם רק ראו
איך הוא מפזר מלח על הקרקע התחילו לרוץ
אליו. בודי-ג'ים טיפס על הגדר וישב שם,
מביט על הכבשים. "הם חושבים, כנראה,
שאלה סוכריות" חשב. אחרי שהכבשים אכלו
קצת מלח האיל בעל הפעמון התחיל לזוז
והאחרים הלכו אחריו. "הם הולכים עכשיו
למעיין כדי לשתות" חשב בודי-ג'ים "אז מוטב
שאחזור הביתה."

אבל אז הופיע מעליו נקר אדום-הראש
והתיישב על הגדר, לא רחוק מבודי-ג'ים. הוא
לא שם לב כלל על בודי-ג'ים אלא נראה
שחושב על משהו. ופתאום התעופף אל גדם
עץ ישן, בעל חור בצד אחד, והתחיל לדפוק
עליו במקור החזק שלו.
מיד הציצה מהחור אמא קטנה. כשראתה מי

שאל בודי-ג'ים "האם הבית שייך לו?"
"פעם גר שם מישהו ממשפחתו" ענה העכבר
"אבל כבר מזמן לא השתמשו בו ואנחנו
סידרנו לנו בית. הנקר לא מטריד אותנו, אלא
אם יש לנו עכברונים קטנים. ביום כזה אני לא
עוזב את הבית, אבל היום הלכתי למצוא לנו
בית חדש."

"ואיפה תגורו?" שאל בודי-ג'ים.
"נבנה לנו בית משלנו, שם, קרוב יותר לשדות
החיטה" ענה אבא עכבר השדה "נזוז עוד
הלילה, אבל הייתי רוצה שהנקר יסתלק מכאן
כדי שאוכל לתת אוכל למשפחתי. הם בוודאי
רעבים."
"אני אגרש אותו" אמר בודי-ג'ים והוציא את
הקלע מכיסו "לא אפגע בו אבל אפחיד אותו."

לאכול. בעלי יצא מוקדם בבוקר למצוא משהו
לארוחה."

"אם כך, גברת עכברת השדה" אמר הנקר
"אחכה שיחזור. ואם לא יביא לי משהו טעים..
טוב, עכברונים קטנים טעימים למדי" והתחיל
שוב לנקר בגדם.

"אולי אוכל לעזור לאמא הקטנה הזו?" חשב
בודי-ג'ים. הוא שמע איך שהיא מנסה
להשתיק את הקטנים המבוהלים שלה. בדיוק
אז הגיע אבא עכבר השדה בריצה עם פה
מלא שיבולי חיטה. הם בלטו מפיו בצורה
מצחיקה, כמו שפם גדול והוא בקושי יכול היה
לראות מעליהם. הוא עצר כשראה את הנקר,
אבל אחר כך הרגיש גם בבודי-ג'ים.

"וי לוי וי!" קרא עם פה מלא שיבולים "המקום
הזה מלא אויבים. אנחנו מוכרחים לעבור
מכאן!"

"אני לא אויב שלכם" אמר בודי-ג'ים ברוך.
"באמת לא?" אמר העכבר הקטן "אבל הנקר
הזה כן. אתה יכול לראות בעצמך."
"למה הוא ביקש שכר דירה מהעכברה?"

הנקר היה כל כך עסוק בנקירה על הגדם
שלא הרגיש כלום עד שאבן קטנה מהקלע
עברה ליד ראשו. הוא עף והתיישב רגע על
הגדר. ואז חזר לגדם כאילו לא קרה כלום,
והמשיך לנקר בו שוב.

בודי-ג'ים הטיל אבן נוספת, שפגעה בגדם
העץ, קרוב מאוד לנקר. הוא הביט והרגיש
בבודי-ג'ים "אני עוזב! אני עוזב!" קרא ועף
משם.

"תודה שעזרת לנו" אמר עכבר השדה בקטן,
כשהוא רץ הביתה.

בודי-ג'ים נשאר עוד זמן מה לראות האם
הנקר לא חוזר. אך הוא לא חזר. "הוא בוודאי
חושב שאני מאלה שפוגעים בציפורים" אמר
בודי-ג'ים "אני מצטער על כך. הוא כל כך יפה.
אבל הוא לא התנהג בסדר. הוא חייב
להתנהג כמו שצריך" אמר, כשהוא חוזר
הביתה.